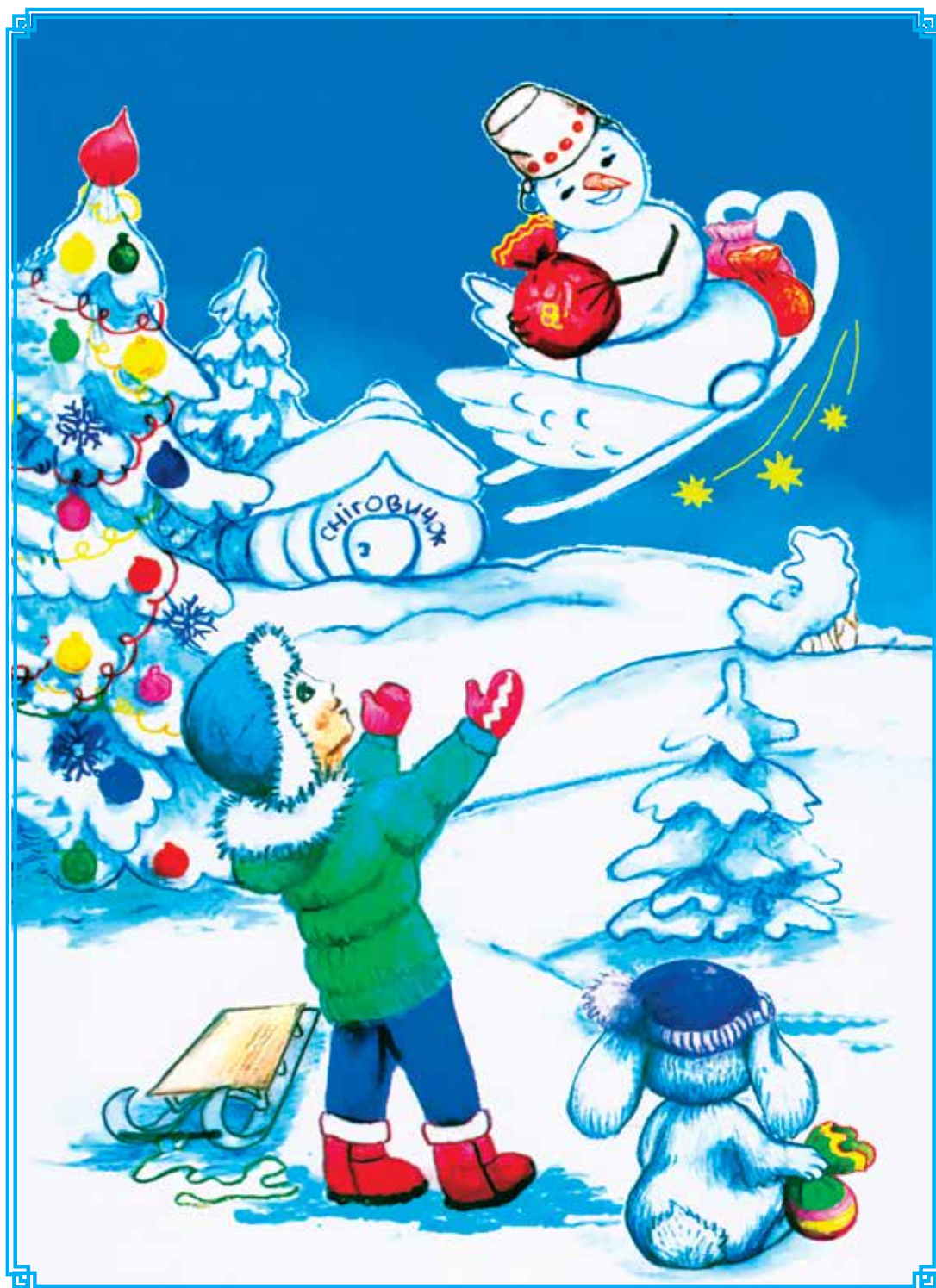

СІЧЕНЬ 2018/2019 р.

5

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Марійка Підгірянка *Колядка*

Ой пригода, пригодочка,
Прилинула колядочка,
Щебетала на всі броди:
Гей, сходися, рідний роде!
Та послухай довгі речі,
Як дзвеніли наші мечі,
Та пригадай довгі змаги,
Як шуміли наші стяги,
Як літали полки птахом,
Як дудніли коні шляхом,
Як купались в сонці поля,
Як сміялась наша воля.

Ой, пригода, пригодочка,
Щебетала колядочка,
Закликала на всі броди:
Гей, сходися, рідний роде.
Гей, збирайся на всі шляхи,
Вервечками рідні стяги.
Гей, гуртуйся на всі смуги
Витягати ясні плуги,
Вислухати довгі речі,
Готувати руки й плечі.

Щоб дзвеніли нашим шляхом,
Щоб кружляли кличі птахом,
Щоб горіли в маках поля,
Щоб вернула наша воля!

Ой, пригода, пригодочка,
Щебетала колядочка:
Промайнула гори, води,
Закликала на три броди,
А з третього на четвертий,
На китайці розпростертий.

*На обкладинці журналу
малюнок художниці Ольги
Угнівенко.*

Розмалюй.

Лідія Повх

На даху сидить ворона

**На даху сидить ворона,
А на вулиці – зима.
П'є слезу свою солону,
Бо – сама-сама-сама!**

**Споглядає двору пляму:
Мо', пристати до синиць,
Помириться з горобцями
Біля їхніх годівниць?**

*«Українці дуже багаті, може, найбагатші поміж усіма
усіма слов'янами, різнобарвними народними піснями. Вони
не мудрують, складаючи свої пісні; у них пісні вироста-
ють самі, як квіти на полях зелених, і їх така кількість,
якою не може похвалитися жоден народ у світі».*

(Павел Йозеф Шафарик (1795-1861) – словацький та чеський поет, історик, мовознавець, етнограф. Засновник наукової славістики.)

Юлій Боршош-Кум'ятський

СВЯТИЙ ВЕЧІР

Ніч різдвяна. Святий Вечір.
У світлиці яличка,
На вершку на яличці
Із золота зірничка.

Шоколадок, медівників
Навішано доволі.
З радості танцюють діти,
Плещуть любо в долоні.

А під тою яличкою
Прегарні пакунки, –
Ангелики знов принесли
Для кожного дарунки.

Радість, співи, сміх щасливий,
Що аж серце лоскоче.
Вже й вечерять мати просить,
Дітвора ще не хоче.

– Діти, нині страв дванадцять!
Вечеря в нас не проста!
– Мамо, цукру й помаранчів
Наїлися ми доста!..

Щедрий вечір. В хаті пусто...
Кров у жилах холодне.
За вікном мороз скрегоче,
Вітер віє і стогне!..

– Мамо, постолі роззуйте!
Йду я колядувати,
Принесу вам хліба яблук
Хоч би покуштувати.

І Марійці, й Василькові
Дам, бо й вони голодні,
В коляду іти зі мною
Ще слабенькі, не годні.

– Йди мій синку! Бог з тобою!
Довго лиш не барися
І щасливо додомочку
Із коляди вернися!

І пішов снігами хлопчик.
Йшов від хати до хат,
Щоб у щедрий вечір хліба
Десь заколядувати...

Чи знаєте ви, що...

Юлій Боршош-Кум'ятський

Тихий вечір

(Коллядка, вільний переспів)

Тихий вечір, Святий вечір,
Зорі в небі неозорім.
Божий Син Ісус родився,
В людське тіло воплотився,
Спить на сіні тихим сном,
Спить у яслах тихим сном.

А над степом, над вертепом
Звуки пісні благовісні,
Небо і земля співають,
Сина Божого вславляють,
Народився наш Христос,
Народився наш Христос.

Ти приніс нам радість, Боже,
В кожну хату, в серце кожне,
Предковічну тьму розвіяв,
Світло віри скрізь посіяв,
Будь же славен у віках,
Благословен у віках!

Вже 200 років відома Різдвяна коляда «Тиха ніч» мандрує світом. В Зальцбурзі у 1792 р. народився Йозеф Мор – автор слів відомої коляди. Написав її у 1816 році, коли йому виповнилося 24 роки.

Історія колядки розпочалась напередодні Різдва 24 грудня 1818 року, того дня в місцевому костелі Святого Миколая вийшов з ладу орган. Композитор Франц Грубер склав до слів «Тихої ночі» музику. І так швидко, лиш за один день, народилася проста коліскова мелодія «Тихої ночі».

Австрійська «Тиха ніч, свята ніч», так само, як і український «Щедрик» Миколи Леонтовича належать до найвідоміших і найулюбленіших у світі Різдвяних колядок.

На фото «Каплиця «Тихої ночі» у Оберндорфі.

У США випустили яскравий календар на 2019 рік, сторінки якого прикрасили фотографії дівчат у вишиванках. За словами авторів календаря, редакції журналу «Ukrainian People», цей календар стане найкращим подарунком до Нового року та Різдва.

«Ukrainian People» – це провідний щомісячний журнал в США. Редакція підтримує українську діаспору, демократію в Україні та культурні акції в Північній Америці.

У СВИТІ КАЗОК

Казковий епос поділяється на три основні великі масиви: казки про тварин, чарівню (героїко-фантастичні) та соціально-побутові.

Історично найдавнішими вважаються казки про тварин (так званий «звіриний епос»). У цих творах помітні сліди різних епох, починаючи від первісного суспільства і до наших днів.

ЛИСИЧКА-СУДДЯ (Українська народна казка)

Двоє котиків веселих добули собі хитро-мудро грудочку сиру. Одбігли з ним подалі й почали радитися, як його краще поділитися. Та ще й поділитися так, щоб не було кривди ні тому, ні тому, – щоб якраз по правді рівнесенько розділити.

Один котик і каже:

– Давай поділимо отак, упоперек!

А другий каже:

– Ні, розділимо краще вздовж.

Отак і сперечаються. Коли це біжить лисичка. Побачила вона котиків, угледіла грудочку сиру, зупинилася та й питає:

– А що тут у вас таке? Про що сперечаєтесь?

– Так і так, – розказують котики, – ось не знаємо, як нам краще поділити грудочку сиру.

– Е, – каже лисичка, – це можна дуже добре зробити! Ось дайте, я вам поділю!

Котики й оддали їй грудочку сиру, щоб вона розділила. Лисичка переломила грудочку сиру надвоє, а далі й каже:

– Ні, цей шматочок – більший, треба підрівняти!

Та й над'їла один шматочок.

– А тепер, – каже, – оцей більший, треба його трішки підрівняти, щоб по правді було! Не можна ж, щоб котромусь із вас кривда була!

І знов над'їла. Та так рівняла, рівняла, – то той шматочок над'їсть, то той, – поки стало два зовсім маленьких шматочки.

– Ну, – каже лисичка, – оце ж маєте тепер уже зовсім однаковісінкї шматочки, хоч і на важницю покладіть!

– Ну, добре, – кажуть котики, – але ж ти багато нашого сиру з'їла! За що ти стільки нашого добра взяла?

– Як – за віщо?! – одказала лисичка. – А я ж вас поділила!

Микола Вороний

Сніжинки

Білесенькі сніжиночки,
Вродились ми з води;
Легенькі, як пушиночки,
Спустилися сюди.

Ми хмарою носилися
Від подиху зими

І весело крутилися
Метелицею ми.

Тепер ми хочем спатоньки,
Як дітоньки малі,

І линемо до матінки –
До любої семлі.

Але вітерець буйнесенький
Жене та крутить нас.

Не дми, не дми, дурнесенький,
Бо вже нам спати час.

Матуся наша рідная
Холодна і суха.

Бо дуже змерзла, бідная,
Вона без кожуха.

Отож її нагріємо,
Устелимо сніжком.

Мов ковдрою, накриємо
Легесеньким пушком.

Нехай зимою злючою
Вона спочине в сні,

Щоб зеленню пахучою
Прибратись навесні.

Щоб з ниви колосистої
Був добрий урожай –

То й долі променистої
Зазнає рідний край!

Ліна Костенко

Пряля

Сидить пряля та й пряде –
сніг іде – іде – іде –
нитка рветься де-не-де –
а вона пряде й пряде.
Вже напрула хутровин,
на сувої полотна,
на завіску для вікна,
на хустину й укривало –
мало – мало – мало – мало –
сніг іде – іде – іде –
а вона пряде й пряде...

Микола Яцків

ЧОРНИЙ ПУСТУНЧИК

За ясною вефліємською зіркою мандрували зі своїми почотами три східні дарі-мудреці, що їхали зложити поклін народженому Божому Дитяти. Їх слуги везли за ними багаті дари. В почоті їхав і хлопчик мурин. Їхав на ослі і віз миро, яке його пан забрав для Ісусика.

Всі їхали повагом лиш чорний пустунчик ганяв, позаду почоту, на своїм ослику. Ставав на ньому дуба, вивертався, зводив усякі герці. Розбавився й ослик. Брикав ногами, лягав на землю, качався в піску.

Як заїхали дарі-мудреці до Ірода, а слуги почали знімати з верблюдів та ослів клунки, спостеріг малий мурин, що прив'язаний до сідла кошик, в якому була посудина з миром, згубився. Щезла пустота хлопця, не цікавила його велич Іродового-дворища, не смакували йому добірні страви, якими гостила всіх царська прислуга. Дрижав зі страху перед своїм паном, але не мав відваги йому розказати, що сталося. Змарнів а й зблід, хоч як був чорний.

Пройшло ще кілька днів. Подорожні покинули двір Ірода, а золота зірка завела їх до Вефлеєму і стала над стаєнкою, де родився Ісус. Слуги перео-

дягли своїх володарів у багаті шати та стали витягати з клунків привезені для Божого Дитяти дари. Лиш муринчик стояв на боці коло свого ослика і з ляком чекав, що буде далі, що скаже його пан, як угледить, що посудини з миром нема.

Тимчасом царі-мудреці підійшли до стаєнки, впали на коліна перед Божим Дитятем,

віддаючи поклін, а слуги почали подавати дари. Цар-мудрець, що віз у дарунку миро, озирнувся, здивовано 'за своїм муринчиком, не розуміючи, чому цей не подає дарунку.

Не видержав тепер пустун. Дрижачи всім тілом, підбіг, продираючись, до ясел, впав на коліна, маючи намір прохати у Ісусика пробачення та охорони перед своїм паном. Та замість того почав гірко, гірко плакати. Ісусик глянув на нього, всміх-

нувся, простяг ручку і ніжно погладив чорну, кучеряву голову хлопця.

Счудований такою ласкою звів хлопчина очі і... – Що це? – скрикнув. Перед ним стояв кошик з миром, який він, через свою пустоту, згубив.

Забувши страх, схопився, розцілував ніжки Ісусика, а потім свавільно пустуючи, як перше, поскакав до свого ослика.

З даху стайні залинув за ним – наче голос срібних дзвіночків – сміх ангелів, а далі й сміх усіх, що були в стаєнці.

Ірина Мацко

КАЛИНОНЬКА

У лузі калина
Купалася в сонці
І тишилась потім
В дитячій долонці.

– Калинонько, люба,
Усім ти смакуєш,
Зимкою із чаєм
Застуду лікуєш.

Лідія Повх

Вранці

На горі, на Магурі,
Там туман о цій порі.
А в тумані спозарана
На деревах снігурі.

І гора, та Магура,
Видна з нашого двора.
А за нею спозарана –
Сходить куля полум'яна.

Й на горі, на Магурі,
Зник туман о цій порі!
В сонці, в гілках спозарана,
Кульки яблук – снігурі.

Хв. Новицький

Зима

Яку-то зима нам дала благодать!
Дивіться – метелики з неба летять!
Квітки повмирили усюди надворі,
Морозець по шибках малює узорі...
Картинкою гарною стане віконце,
Як трошки побризкає золотом сонце.

Бабуся-зима нам дає благодать:
Метелики з неба летять і летять!..

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

Сучасна українська література для дітей та молоді стала дуже популярною у світі. Свідченням цього є і те, що її часто перекладають. Зацікавилась нею і словацька перекладна література.

Нещодавно у братиславському видавництві «Ікар» (серія «Stonožka») появились аж дві книжки української письменниці **Катерини Міхаліциної** – у словацькому перекладі – «**Kto rastie v parku**» («Хто росте у парку») та «**Kto rastie v sade**» («Хто росте в саду»). Обидві у перекладі **Марії Гуліяс**. Згадані видання ілюструвала українська художниця **Оксана Була**. Книга «Хто росте в парку» в оформленні Оксани Були увійшла до щорічного каталогу в галузі міжнародної дитячої та юнацької літератури «Білі круки 2016» (The White Ravens 2016).

У чеському видавництві «Гост» (Брно) вийшли дві книжки української ілюстраторки та письменниці Оксани Були – «**Medvěd nechce jít spát**» («Ведмідь не хоче спати») та «**Zubr si hledá hnízdo**» («Зубр шукає гніздо»). Автор перекладу – **Ріта Кіндлер**.

Слід ще нагадати, що оригінали перекладених книжок вийшли у престижному львівському видавництві «Видавництво Старого Лева».

Катерина Міхаліцина

ХТО РОСТЕ У ПАРКУ

(Уривок)

У великому місті був маленький парк із озерцем.

У парку росло одинадцять великих дерев і один малий паросток. Він мав тонке стебельце і два листочки. Йому подобалося, коли надвечір падав теплий дощ, і не подобалася холодна роса уранці.

У парку гуляли великі й маленькі люди. Доріжками чалапали голуби й ворони. У траві повзали мурашки, сонечка й пурхали метелики. Вони були схожі одні на одних.

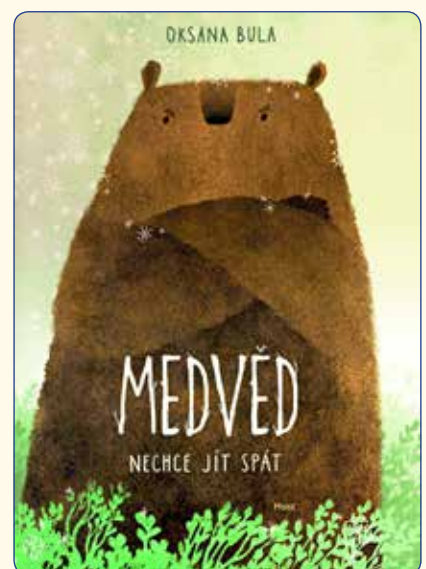
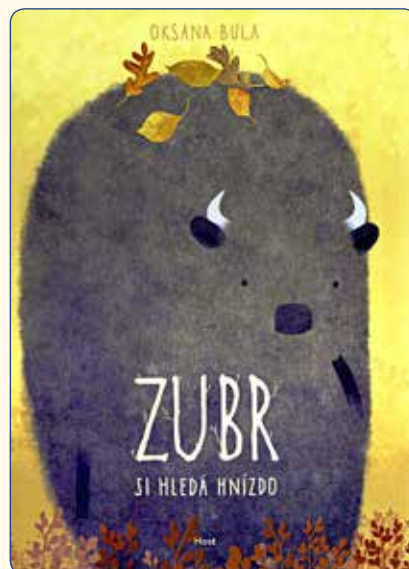
Маленькі люди – на великих, голуби – на голубів, ворони – на ворон, мурашки – на мурашок, сонечка – на сонечок, а метелики... Ну, метелики були різні, але всі мали по чотири крильця, по два вусики і по шість лапок.

«Цікаво, а хто з мене виросте? На кого я схожий?»

– подумав паросток і взявся розглядати дерева навколо.

– Може, я схожий на тебе? – запитав у БЕРЕЗИ.

Але у берези кора біла, гладенька, а на ній – темні й шерехаві плями.

З поштової скриньки

Знову до нас поспішає казка! Новий рік уже на порозі, то ж саме час прийняти найщиріші привітання! Все погане – в році старому лишити, все щасливе – у серці навек зберегти, все жадане – у році новому зустріти і головне – дійти до мети! Нехай новорічна ніч відродить у ваших серцях віру в чудо, адже найзаповітніші бажання збуваються лише у тих, хто у них вірить!

З хати до хати несли новину: «Народився Ісус Христос у Віфлеємі...» і «ясличкарі» із села Ряшів, що на Бардіївщині.

«Чарівність різдвяних прикрас». Виставку під такою назвою було відкрито 5-го грудня 2018 р. у Музеї української культури у Свиднику. На виставці відвідувачі мали можливість бачити роботи майстринь Валентини Василюшин та Ольги Ворохти.

Павло Лопата: «Різдво», 41x51 см, 2018 р.

З Новим роком нас привітає і художник Прокіп Колісник.

Петро Мостовий Гриць і мороз

*Тихо падає сніжок,
Білий та лапатий,
Прокладає стежку Гриць
Від воріт до хати.*

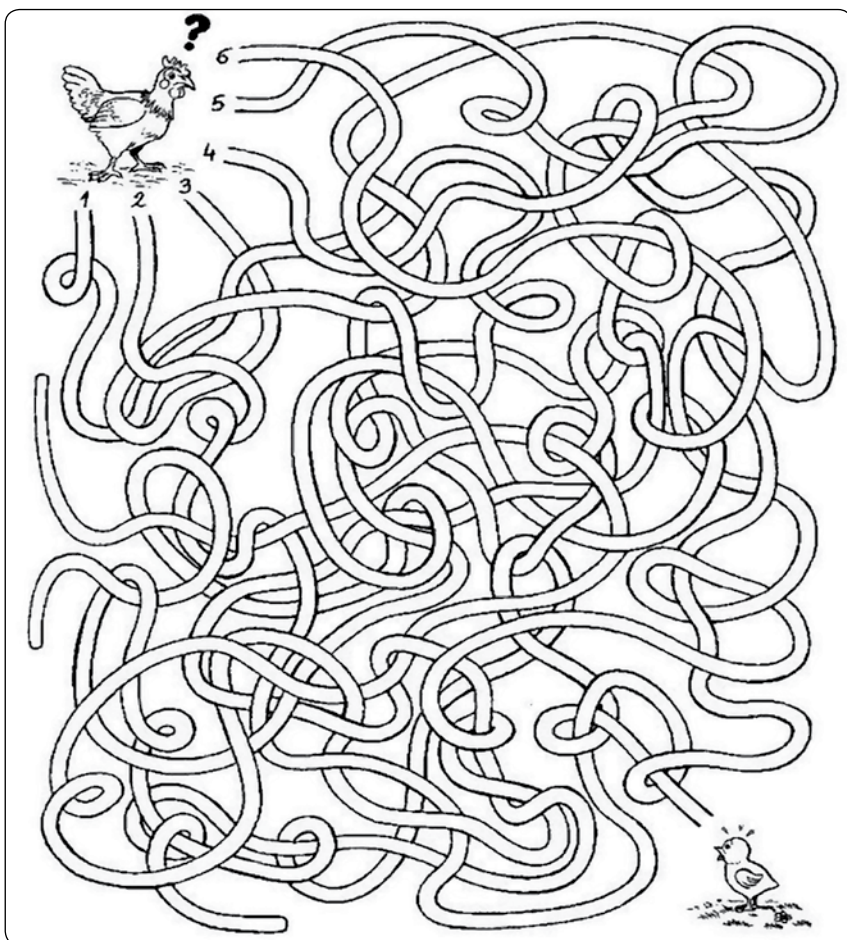
*Злий мороз щипнув за ніс,
В щоки дошкуляє,
Гриць лопатою жвавійш
Сніг пухкий жбурляє.*

*Перестав щипать мороз,
Відступив від Гриця –
Працьовитих малюків
І мороз боїться!*

Розмальуй.

Допоможи курочці знайти стежку до курчатка.

Маргарита Лукеча

Колядки

Ми колядки повивчали
І кожупки повдягали.
Та гайда колядувати.
Все від хати – і до хати.
З нами «баба», «дід», «коза».
А Петрусь ще й торбу взяв,
Щоб гостинці поскладати.
Їх дають у кожній хаті.
Ох, весела коляда
Лине сміх уздовж села.

Марійка Підгірянка

Баба-Завірюха

У пралісі, у лісі –
Плац чудовий, чистий:
Одні корали в стрісі,
А зруб – увесь льодистий.

Поміст як сонце сяє,
А постіль – білі пухи.
Такий-то дім прекрасний
У Баби-Завірюхи!

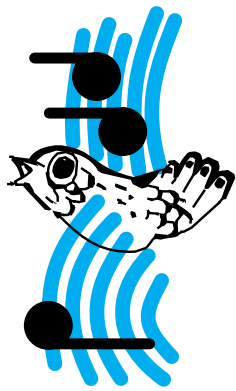
А Баба-Завірюха
Мороза-Діда має;
Та баби дід не слуха,
Усе один гуляє.

На села ходить внічку,
Як згасне промінь сонця, –
То міст кладе на річку,
То квіти на віконця.

А баба все сердита,
Що дід один гуляє,
В метелицю сповита,
Шляхи всі замітає.

Холодним вітром дмуха,
Кладе замети всюди,
Щоб дід бабусю слухав
І не ходив нікуди.

Темненькая нічка

Темненькая нічка, темненькая нічка,
Темненькая нічка, тьмою світ закрила,
Тьмою світ закрила.

А Пречиста Діва по світу ходила,
Пришла до богача, прийшла до богача,
На ніч ся просила.

Пане господарю, переночуй мене,
Бо темная нічка, бо темная нічка
Надходить на мене.

А той пан господар не хотів ночувати,
Сказав своїм слугам. сказав своїм слугам
Собаками гнати.

А тії собаки так ся налякали,
Перед матір Божов, перед матір Божов
На коліна впали.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Сергій Федака

Український письменник **Сергій Федака** народився 22 серпня 1964 р. у місті Маріуполь. Він доктор історичних наук, професор Ужгородського національного університету.

У співавторстві видав ряд краєзнавчих книжок: «Обличчя Ужгорода» (1996). «Ужгород: Путівник» (2001), «Обличчя Закарпаття» (2001), «Ужгород у стародавній листівці» (2003), посібник для школярів «Мій Ужгород» (2004, 2-е видання – 2006), «Перші особи: історія Закарпаття у біографіях його керівників» (2011).

Сергій Федака – поет і прозаїк, літературний критик й історик літератури. Автор чотирьох збірок поезій «Дороги кохання» (2004), «Окрушини дзеркал» (2004), «Небесні суходоли» (2006), «Калейдоскоп календаря» (2014). Прозової збірки «Яблуко від Єви» (2005). Художньо-документальної повісті «Карпатський кросворд» (2009), історико-пригодницького роману «Валет Валентина Другета» (2010).

Лауреат всеукраїнської літературної премії імені Зореслава та обласної літературної премії імені Федора Потушняка.

Сергій Федака

КОВЧЕГ

Легенда про потоп – це легенда не про кляте минуле, а про світле майбутнє.

(Фелікс Кривін)

Але і з цивілізацією нащадки Адама-Чебурашки і Єви-босоркани врешті-решт перемудрили. Довелося все перезавантажувати, а невдалий чорновик змити всесвітньою повинню. Відтоді це в Ужгороді стало традицією і закріпилося у місцевій приказці «Гаси світло, зливай воду!»

Аби не починати усе зовсім вже з нуля (якого давні індієці ще не придумали), Ноеві довелося будувати ковчег і зганяти туди різних тварей по парі від майбутньої Радванки до майбутньої Червениці. І носило той ковчег морями-океанами так, що і чисті, і нечисті вже давно заздрили потонулим. Бо морська хвороба – не тітка.

І раптом ковчег смикнуло – і він зупинився. Щось там унизу ухопило за кіль і не відпускало. Оскільки книгу про Йону і ненажерливого кита ще не було написано (схоже, ще взагалі нічого не було написано), ніхто тим особливо не перейнявся. Ной смачно потягнувся, відіпхнув ногою щось чотирилапе, яке ще навіть не мало назви, бо Адамові воно на очі не трапило, а до народження Ліннея ще було дуже далеко.

Вода поступово спадала, і корабель усе більше заривав носом униз. Услід за потоками, якими вода спливала кудись на південь, він теж упевнено рухався у долину. Так народилося русло Ужа. А ковчег з усього розгону викинуло на Замкову гору. Від того несамовитого удару він розколовся. І з нього зразу посипало, як із яйця-райця: чи-

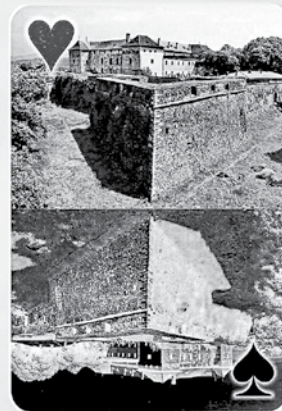
сті направо, нечисті – наліво.

Ведмеді чкурнули кудись убік Синевира. Усі дванадцять. Найбільш просунутий із них прорік: «Отут колись буде для нас лікувально-трудова профілакторій». Що воно таке – ще не знав ніхто. Але звучало солідно, тому всі погодилися. І понесли вони те мудре слово в усі частини світу: білі ведмеді – до Арктики, гімалайські – на Стелю Світу, панди – до майбутнього Китаю, грізлі – взагалі до Америки, яка тоді була просто глухоманню. А бурі лишилися у Карпатах і місцевій геральдиці. Правда, геральдичні ведмеді страшенно сором'язливі, тому постійно червоніють.

Вовки натомість рвонули на південь – до майбутнього Виноградова, на околицях якого виють донині, але чують то тільки поети. Лисиці чкурнули до майбутніх виноградників. Зайці просто чкурнули світ за очі, аж поки не вдарилися об одні відроги Карпат, зрикошетили від них до інших і так продовжують рикочетити досі. Білочкам вже не лишилося місця на землі, то ж вони мусили стрибати деревами. З тієї ж причини багато хто поліз під землю.

Сам майбутній Ужгород заповонили свині. Якби Дарвін писав свій фантастичний трактат не під впливом морської хвороби, котра не полишала його ще багато літ після плавання на «Біглі», а був би добропорядним ужгородцем, він би обрав на предка людини аж ніяк не примата, а таки свиню. Бо воно і по анатомії підходить і по запаху.

СЕРГІЙ ФЕДАКА

КОВЧЕГ НАД УЖЕМ
Історія Ужгорода в анекдотах і апокрифах

Вони паслися вільні, не стрижені. Прокладали майбутні вулиці. А там, де вони найбільше жирували і вилежувалися, згодом утворилися площі. Ной із трьома синами і їхніми половинами обережно ступав посеред цих істинних володарів становища, передчуваючи, що і його нащадкам буде тут дуже не просто. Зате не було проблем з будівельним матеріалом. Зі шкаралупок ковчегу постало три хутори – на Замковій горі, Радванці і Галагові. Останні два були надто вовчими, то ж їх використовували переважно як літні дачі, а от гора стала обживатися надовго і всерйоз.

Через усе це глибоко континентальний Ужгород донині має незбагнений на перший погляд сентимент до моря: багато будинків нагадують своїми обрисами кораблі, у барах-ресторанах – морський антураж, а влітку пересохлу до сухих каменів річку обов'язково борознить Ужгородська регата.

Але ж як може бути інакше? Адже десь під багатометровим культурним шаром сучасного міста досі лежать собі уламки Ноевого ковчегу, то ж його корабельна ринда досі відлунює у серцях городян.

Каша гречана

Приготуй:

1. Чисту сковороду, на якій ти будеш підсмажувати крупу.
2. Чисту каструлю, в якій ти варитимеш кашу.
3. Чайник з водою, що має ось-ось закипіти.

Насамперед візьми одну склянку гречаної крупи, висип її на мілку тарілку і старанно перебери, щоб не лишилося сміття. Потім насип на сковорідку й підсмажуй на легкому вогні. Коли крупа стане золотавою і почне трохи потріскувати, додай пів чайної ложечки вершкового масла і ще трохи підрум'янь крупу.

А тим часом вода в чайнику вже закипіла.

Візьми шматинкою-прихватинкою сковороду, пересип підсмажену крупу до каструльки, яку ти вже підготувала, і, заливши гарячу крупу окропом р одразу постав на легкий вогонь. Трохи посоли, а далі – не твій клопіт: гречана каша варитиметься сама.

Якщо ти любиш круту кашу, то через 15–20 хвилин зніми каструлю з вогню, загорни спершу в газету, потім у чистий рушник, і нехай вона, як то кажуть, поступово сама «доходить».

А щоб каша була розсипчаста, роби так: столовою ложкою повороши в каструлі кашу, щоб вона стала пухкіша, додай з півсклянки окропу, і нехай вона ще півгодини постоїть на малесенькому вогні.

Якщо каша надто підсохне і прилипне до стінок та до дна каструлі, налий ще трохи окропу, знову повороши кашу і, знявши каструлю з плити, загорни її в газету та в чистий рушник.

На одну склянку крупи потріб-но:

1 1/2 склянки окропу, 1/2 чайної ложечки солі, 1/2 чайної ложечки масла.

Таку кашу можна їсти з маслом, з молоком, а якщо любиш, – з цукром або варенням. Розсипчаста гречана каша – смачний гарнір до котлет та тюфтельок.

Богдан Бойко

Чудовий сон

Сиплються кружальця снігу,
Крига лушиться й хрумтить.
Впала зірочка на стріху,
У м'якій соломі спить.
Сплять синички-витівнички,
Спить у мишки в нірці гном:
Він приніс у дім водички,
Пригостив її зерном.
Натрусилось з годівничок
Внірку мишачу зерна...
Та спокійний сон в синичок,
Бо приснилася весна.

Анатолій Качан

Зима будує літо

(Гра з прикметами)

Прилетіли сніговиці
З краю снігурів,
В'яжуть білі рукавиці
Для гаїв, лісів.

Над полями, де похмуро
Спить озимина,
Намітають кучугури
Білого зерна.

Обгороджують валами
Села і сади,
Бо уже не за горами
Грізні холоди.

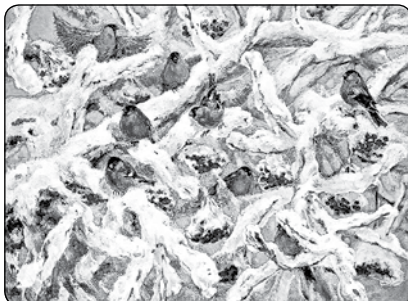
Це зима будує літо
В нашій стороні:
Більше снігу – більше й цвіту
Буде навесні.

Юрій Гойда

Ялинка-верховинка

Я ялиночка-ялинка,
Я зелена верховинка,
Я у горах виростала,
Вранці сонечко стрічала
Там, де бігають зайчата
І танцюють ведмежата.
Я росла, росла, росла,
А тепер до вас прийшла
І принесла повні клунки
Різних гарних подарунків.
Для слухняних, для хороших
В мене є цукерок кошик.
Є і пряники медові,
Є і яблука чудові.
Хто у школі гарно вчився,
Хто із друзями не бився –
Ось для кого є гостинці
На ялинці-верховинці.

З Різдвом нового Сонця!

Уже прокинулось від сну
В моїй сторонці
І повернуло на весну
Зимове Сонце.

Колядники біля воріт
Співають хором,
Що народився ясен Світ
Над Чорним морем.

А в горах, де шумить потік,
Тріщать морози,
Перевернувся на другий бік
Ведмідь в барлозі.

Лише на горобиний скік,
На скік синички
Подовшав д е н ь на Новий Рік,
День-новорічко.

А через тиждень аж на два
Стрибки сороки
Подовшав д е н ь після Різдва
Й Нового Року.

Зима звернула на мороз,
На хуртовини,
А з неба світло полилось
На Україну.

Ростуть, вияснюються дні:
Із кожним ранком
Все більше світла у вікні,
В саду за ґанком.

Від світла Сонця і тепла
На підвіконні
Різдвяна квітка зацвіла
Вогнем червоним.

Як маячок, з мого вікна
Вогнем-червонцем
Сигнали подає вона
Новому Сонцю:

«Ой Сонечку, гори ясніш
І розгорайся,
З весною красною скоріш
До нас вертайся!..».

Відчув і наш зимовий сад
Крізь сон бруньками:
Після Різдва весни парад
Не за горами.

Анатолій Качан, 2018

З Колядою!